

Kendini Ve Başkalarını Yaşamak

– matruk · 27 Mart 2012

Çocukluğumda, öğretmen olmak isterdim. İlkokuldayken mor üzümleri ve turuncu kayısıları olan Güzel bir köyde yaşıyordum. Neden öğretmen olmak istiyordum? Sanırım bildiğim çok meslek yoktu, bir de çocukları sevmemdi bütün neden.

Ama, öğretmen lisesine gitmeye başlayınca anladım ki, ben öğretmen olmalıydım. Ama, fark da vardı düşüncelerimde. Edebiyat öğretmeni olmalıydım. Olmazsa sınıf öğretmeni de olabilirdim. Yani, edebiyat derslerini çok seviyordum ve edebiyat dersinde başarılıydım. Şiiri seviyordum. Anlatmayı seviyordum. Öğretmeyi seviyordum. Aman yanlış anlamayın, hala seviyorum. Bu zamana kadar hep edebiyat öğretmeni olup çocuklara bir şeyler anlatma hayali ile yaşadım. Sıralar arasında dolaşmak, birilerinin bana bir şeyler sorması benim yanıtlamam ve onlara sormam, onların doğru yanıtlaması, eminim beni çok mutlu eder. Derler ki, öğretmenlik fedakarlık ister, hiç de öyle değil. Eğer, insan severse yaptıkları ve fazlasıyla yaptıkları ona göre fedakarlık değil, zevkli çay sohbeti gibidir. Bence sevmeyen insan kendinden istemediği bir şeyler verir ve bu o insandan çok şey de alır götürür.

Edebiyat, bir sanat dalı ve insanlara incelik kazandırır. Ben de, ince bir insan olduğumu düşündüğümünden, onu seçtim. Bir öykü yazarınız , oyuncağını yitirdiği için ağlayan çocuk siz olursunuz. Şiir yazarınız, belki bulutlar üzerinde gezen bir kuşsunuzdur. Oyun gibi, düş gibi.

Edebiyatı neden mi seçtim? Kendimi yaşarken, başkalarını da yaşamak istediğim için seçtim. Öğretmenliği de neden mi istiyorum? Başkaları da kendilerini ve başkalarını yaşasınlar diye, bunu onlara öğreteyim diye seçtim.